

Este acasă. Elena Badea s-a întors din China cu speranța în Dumnezeu

18 iunie 2010, 14:18 | Autor: | 1640 afișări

Târgoviște | „Speranța e numai în Dumnezeu, el e singurul care îmi mai poate readuce vederea că altcineva nu mai poate”

Tânăra, care în urmă cu cinci ani și-a pierdut vederea, din cauza unei tumori, a urmat un tratament cu celule stem în țara orezului. Tratamentul a durat o lună și jumătate iar acum Elena este nevoită să aștepte alte șase luni pentru ca implantul cu celule stem să își facă efectul.

S-a întors din China mai vioaie ca oricând și cu speranța în divinitate că va putea vedea din nou lumea pe care a lăsat-o, fără voia ei, în urmă cu cinci ani, în beznă. Elena Badea, târgovișteanca de 26 de ani care a rămas fără vedere din cauza unei tumori așteaptă răbdătoare, ca cele șase luni de incubație a celulelor stem, să treacă și să poată vedea din nou lumina soarelui. „Tratamentul s-a întins pe durata a 45 de zile. Am făcut zeci de analize până să mi se facă acest implant. Oricum, dacă nu se va vedea nicio schimbare după astea șase luni, nu mă voi mai duce în China pentru că nu are rost. Ar fi niște bani investiți chiar aiurea. Până atunci nu trebuie să-mi pierd speranța. Ceva, ceva trebuie să se vadă, trebuie să apară o schimbare. Așa spune toată lumea. Speranța e numai în Dumnezeu, el e singurul care îmi mai poate readuce vederea că altcineva nu mai poate”, a declarat pentru Adevărul de Seară, Elena Badea.

Are nervul optic atrofiat

În urma unor analize amănunțite efectuate la Institutul Beyke, din China, medicii de acolo i-au spus tinerei că are nervul optic foarte atrofiat și că numai o minune o mai poate salva. „Până acum nu au avut niciun efect celulele stem. Trebuie să treacă cel puțin șase luni pentru a se vedea primele rezultate. Am făcut șase implanturi lombare. Unele din ele au fost dureroase iar pe celelalte, pe care le-am făcut intravenos, nici nu le-am simțit. După ce mi-au făcut analizele de la A la Z, mi-au spus că nervul meu optic este foarte atrofiat și de aceea există pericolul ca celulele să nu-și facă efectul. Până una alta îmi continui recuperarea prin acupunctură pentru nervul optic și urmez și un tratament homeopatic”, spune tânăra.

A rămas plăcut impresionată de condițiile din China

Chiar dacă a stat departe de casă o lună și jumătate Elena nu s-a simțit stingheră. A avut alături medici și asistenți de nota zece. „A fost bine la clinica de acolo din China, a fost frumos. Medicii s-au purtat exemplar cu mine. Toată lumea de acolo a comunicat bine cu mine. Erau numai chinezi, nu erau și medici români și ne înțelegeam în engleză. Chinezii sunt foarte educați și calmi și mai ales, sunt atenți cu mediul înconjurător, nu aruncă gunoaie pe jos”, adaugă Elena.

Pentru implantul cu celule stem din China a fost nevoie de 31.000 de dolari. Pentru că nu avea posibilități, în ajutorul fetei au venit și motocicliștii din clubul Valah, tineri care au demarat o campanie pentru strângere de fonduri. Au reușit să mobilizeze și alți pasionați ai sportului extrem din Timișoara, Brașov și București, cu toții luptând pentru aceeași cauză nobilă. Au confecționat și vândut zeci de motociclete lucrate în miniatură de mâinile lor.

Elena a avut o copilărie fericită, normală, ca a oricărui copil. La 20 de ani însă, a început să aibă dureri groaznice de cap, în fiecare zi și tulburări de vedere periodice. A mers la un medic neurolog din Târgoviște care i-a spus că are o migrenă și nimic mai mult. I s-a spus să urmeze un tratament pentru durerile de cap și că problema va fi rezolvată în cel mai scurt timp. Numai că nu a fost așa. Durerile erau din ce în ce mai insuportabile și din ce în ce mai dese. Pentru tulburările de vedere a consultat numeroși medici oftalmologi care i-au spus că totul este în regulă. Totul a durat aproape 12 luni, timp în care a plecat și în Spania pentru a-și ajuta familia financiar. Într-o dimineață însă, lumina din ochii ei a dispărut. „În ianuarie 2005, m-am trezit într-o dimineață cu vederea încețoșată, dar de data aceasta ceața din ochi nu a mai trecut ci s-a agravat pe zi ce trecea. Am ajuns la spital de urgență unde după o săptămână, am fost operată. În toată perioada aceea, vederea mi se slăbise și mai mult, iar după operație mai zăream doar umbre. După un timp, nu am mai văzut nici măcar atât, m-am scufundat într-o beznă permanentă, o noapte fără sfârșit.”, își aduce aminte Elena.